

<http://aficccat.org/spip.php?article7639>

La bogeria del capitalisme en la seva forma neoliberal

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimarts 7 d'agost de 2012

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

La riquesa adquireix la forma d'un mirall que reflecteix el pitjor que hi ha a la naturalesa humana (Marie Corelli, "Les Penes de Satanàs", 1896)

Fa poc, la presidenta de l'Argentina, Cristina Fernández comentant sobre l'actual crisi espanyola, es va preguntar: "Entra al cap d'algú que se'ls negui a una activitat com la mineria de 200 milions d'euros i es posi un a dalt de l'altre 23 mil milions de euros a un banc?

És racional? És capitalisme o és bogeria? "

Pensant-ho bé, aquesta pregunta transcendeix les fronteres d'Espanya abastant nostre planeta sencer. En realitat, el capitalisme des del seu naixement mai ha estat un model racional. La base del seu mode de producció consisteix exclusivament en l'explotació de l'home per l'home, en la separació dels mitjans de producció de la mà d'obra, en la supremacia de la plusvàlua sobre els valors humans i en l'individualisme separant l'home de la societat. "La societat", com va dir Margaret Thatcher, "no existeix, existeixen els individus".

Per això no és estrany que després de més de 300 anys d'experiments del capitalisme, el món hagi arribat a un punt d'existència humana completament absurd i extremadament injust. Resulta que actualment **en els països en desenvolupament viuen 1.300 milions de persones per sota de la línia de la pobresa, 100 milions sobreviuen en les mateixes condicions en els països industrialitzats i 120 milions més a Europa Oriental i Àsia Central** .

Però això és res. Segons l'Organització de les Nacions Unides per l'Alimentació i Agricultura (FAO), **unes 3.500 milions de persones, és a dir, la meitat de la població mundial que és de 7.000 milions, estan condemnats a la pobresa**. I tot això està succeint quan els recursos existents tenen la capacitat de sostenir a una població mundial deu vegades major a l'actual, d'acord amb els estimats de la FAO.

Llavors, com es pot qualificar al capitalisme en la seva present forma globalitzada neoliberal que condemna a la pobresa la meitat de la població mundial? No hi ha altra definició lògica per a **aquest sistema que anomenaré criminal, ja que mentre llança a la majoria dels habitants del planeta al sofriment, permet al 0,2 per cent de la població (11 milions de milionaris) controlar el 37 per cent (50 milions de milions de dòlars) de la riquesa mundial** estimada en 50 milions de milions de dòlars. I si tenim en compte que en els últims quatre anys, malgrat una severa crisi econòmica, el nombre de rics creix al ritme d'un a dos milionaris a l'any, arribarem a la conclusió que per al 2030 o abans, ells controlaran el 50 per cent de tota la riquesa mundial.

Tampoc cal oblidar el poder de 1.226 multimilionaris el capital combinat ascendeix a 4.6 milions de milions de dòlars. Són de 58 països, dels quals 425 són dels EUA, 96 són de Rússia i 95 de la Xina.

El modus vivendi dels milionaris consisteix en una permanent lluita per augmentar la seva riquesa i per això tot s'hi val, fins i tot la fugida de capitals. El recent informe de Tax Justice Network 2012 (TJN) va revelar que entre **1970 i 2010 els rics van amagar en els paradisos financers entre 21 a 32 milions de milions de dòlars**.

Com va dir l'autor d'aquest informe, l'economista James Henry, "hi ha alguna cosa allà i aquest alguna cosa està creixent". "Aquest alguna cosa" va augmentar entre 2008 i 2010 a 18 per cent i implica també una pèrdua anual en impostos (Taxes) per a l'Estat en uns 240 mil milions de dòlars. El mateix Barack Obama va declarar fa poc que només a les Illes Caiman en un edifici anomenat Uglan House, que és més conegut que el Wall Street i el London Stock Exchange, estan operant 12.000 corporacions nord-americanes.

D'acord a l'informe, **la xarxa del paradisos financers és constituïda per unes 3,5 milions de companyies de**

cobertura, d'assegurances i de bancs que amaguen el capital fugat en uns 80 països.

Els més famosos refugis financers es troben a més de les illes Caiman en Bermudes, la República de Nauru, L'Illa de San Cristóbal i Nieves, L'Illa Antigua, Suïssa, Les Illes del Canal, Mònaco, la República de Xipre, Gibraltar, el Principat de Liechtenstein i molts altres.

L'informe especifica que en aquests refugis els rics xinesos van amagar 1.190.000 de milions de dòlars, els russos 799.000.000.000, sudcoreans 779.000.000.000, àrabs saudites 308.000.000.000. Els milionaris llatinoamericans tampoc van rebutjar aquesta temptativa, els brasilers van traslladar 519.000.000.000 de dòlars, els mexicans 417.500.000.000, els veneçolans 403.000.000.000 i els argentins 399.100.000.000 de dòlars. Com veiem els diners no tenen frontera ni nacionalitat.

El curiós d'aquest informe és que no indica als milionaris nord-americans tot i que els seus bancs com JPMorgan Chase, Morgan Stanley, Wells Fargo and Goldman Sachs han estat tradicionalment més actius entre el total de 50 bancs que participen en la fugida del capital a els paradisos financers. Fins a Pinochet el van ajudar a amagar els seus diners.

Tampoc l'informe tracta d'aclarir el complex sistema financer muntat en els últims deu anys de globalització accelerada. Actualment en el món financer ningú sap què fer amb els derivatius el valor és de 480 milions de milions de dòlars que en realitat no existeixen. Això significa que el valor d'aquests diners fictici supera 10 vegades el PIB de l'economia mundial (48 milions de milions de dòlars) i 3.2 vegades tota la riquesa mundial (150 milions de milions de dòlars). En realitat és una bombolla financera artificialment creada pels especuladors que en algun moment pot trencar tota l'economia mundial.

No obstant això, els rics no tenen cura d'això doncs els seus dipòsits en els paradisos financers estan sota la protecció dels millors i ben pagats especialistes encarregats de cuidar i fer créixer més les seves capitals. El que més els interessa, a més dels diners, és el poder que podria facilitar els seus recursos financers. Pràcticament tots els multimilionaris són a les juntes directives de les grans transnacionals que constitueixen un camí segur al poder que no és sempre visible. En el seu recent llibre "Private Empire ExxonMobil and American Power", el seu autor Steve Coll va anotar que el president de la ExxonMobil, Lee Raymond (1993 - 2005) que va convertir la seva empresa en la segona més gran al món amb el capital de 450 mil milions de dòlars, "no gestionava la seva empresa com un ens subordinat a la política exterior nord-americana sinó com un imperi privat".

Solia dir Raymond que "no sóc una companyia dels Estats Units i no prenc decisions en el que és bo per als Estats Units La recerca de compromisos no és l'estil de la Exxon".

El que passa als Estats Units i també a Europa és que les corporacions per mitjà del seu equip de intrigants han aconseguit moderar les lleis obtenint la possibilitat de definir ells mateixos les normes de les lleis al seu favor. És un camí segur cap al poder polític sobre d'un Estat nacional. Precisament per això va sorgir la situació, segons un estudi d'un grup de científics de la Swiss Federal Institute of Technology sota la direcció de James Glattfelder, **unes 147 corporacions transnacionals controlen més de la meitat dels recursos del món obtenint un immens poder polític.**

Augmentar els seus guanys i el seu poder és una ambició sublim dels adinerats. La situació de la majoria de la població no els interessa mentre aquesta majoria estigui silenciosa i abnegada. Els acabats comencen a preocupar només quan sorgeix un descontentament. El reprimeixen o donen als descontents una petita donació. En aquest mateix joc ja tenen gairebé tres segles. Igual, no canvia la definició d'un ric que va fer el personatge central de la novel·la de Marie Corelli en "Les Penes de Satanàs", quan Llucifer, disfressat del multimilionari príncep Lucio

La bogeria del capitalisme en la seva forma neoliberal

Rimáñez: "pots parlar com un estúpid, riure com una hiena, tenir aparença d'un mandrí però si el so del teu or és fort i atraient, soparàs aviat amb la mateixa reina del Regne Unit".

FONT: [ATTAC Espanya](#)